

— Так а ви шо, артiсти? — не витримавши iгнорування його присутності, врештi знову подав голос шофер.

— Ми рок-банда, — спокiйно i вагомо, мов козирний фраер у розмовi з вокзальним нуворишем, озвався Рибка з-за своєї гiтари.

— Рок-банда? — перепитав водiй. — Артiсти, значить. Зна-чить, ми з вами практичеськi тем же самим займаємся.

— В якому сенсi? — нахмурившись, поцiкавився Тарнавський.

— Ну, когда адмирал Колчак входiл в город, он говорiл: «Не трогать блядей, артiстов i iзвозчiков». Ну, потому шо онi прi любой властi приживуться. Га-га-га, — розсмиався надтрiс-нуто водiй. — Ви артiсти. Я таксiст, то есть iзвозчiк, верно? Менi шо така власть, шо друга. Значiт, вам, тоже, наверное, непогано живеться.

Водiй не без задоволення стиснув мiцнiше кермо, вдивляючись у дорогу, впевнений в стопроцентному ефектi вiд власних слiв.

— Головне, не переплутати, ху iз хто, — несподiвано, все так само визираючи у вiкно i практично собi пiд нiс, у раптово запалiй тишi промовив Хесус.

Наталя з мужнiстю вiдмiнницi, остаточно готової вступити у доросле життя, витримала звучання слова «блядь», i, зробивши вигляд, шо розмова з паном Максимом не пере-ривалася, продовжила:

— У нас уже i дi-джей Мотря виступала, i Иван Шкарлет. Скрiзь повнi зали!

Так, Максе, стоп. Стоп-стоп-стоп. Вiн назвав тебе бляддю. Вiн назвав блядством усе те, чим ти займаєшся. Звiсно, тобi це все строго паралельно-перпендикулярно, але пригадай слова Мартусi.

— Це все молода поросль, я так понiмаю? Юнi дарування? А де нас розмістять на нiч? — спитав Рибка в Наталi.

«Не в тому рiч, яка твоя позицiя. Може, люди би прийняли її i такою. Проблема в тому, шо ти взагалi нiяк не вiдреагував». Ось шо сказала вчора Мартуся.

— Тут є хороший готель, «Нефертiтi». Ми для вас два номери забронювали, — стала пояснювати Жорi Наталя. —

Ми не знали, що з вами буде ще пан Тарнавський, Аліса тільки вранці написала нам. Але зараз ми з пані Олею це питання вже вирішуємо...

Максе, водій сказав це в присутності Наталі. І це, зрештою, стосувалося і Наталі також. І Наталя сприйняла це стоїчно лише тому, що не мала іншого вибору. Бо, на відміну від тебе, можливо, не вміє себе захищати, не знає, як це зробити.

— А там єсть в готелі сауна безплатна? — не вгавав Рибка. — Хотелось б з дороги віддохнути...

І ти ніяк на це не відреагуєш?

— Я не знаю, я мушу уточнити, — підтиснула губи Наталя, готуючись уже, напевне, телефонувати на рецепцію готелю.

І пам'ятаєш, яке слово вжила вчора Мартуся? «Малодушність».

— Тобто, — Макс, вклинаючись у розмову в салоні, раптом зрозумів, що слова починають самі виходити з нього під тиском магми, яка в найбільш невідповідний момент почала підійматися з розпечених глибин. — Тобто, ви хочете сказати, що ми всі — типу як бляді? Я не дуже розумію змісту вашої фрази.

Наталя і Рибка раптом замовкли. Хесус глянув на Макса зі свого кута. Максе, вгамуйся.

— А? Ти єто мене? — спершу не зрозумів водій, почувши повисле у тиші запитання.

— Ну так. Ви процитували цю дибільну фразу Колчака, і це так прозвучало, типу ми і бляді, в принципі, займаємося тією самою справою. Блядуємо. Просто різними частинами душі і тіла.

— Ну, єто історія, — відмітив водій. — Як то кажеться, із песні слов не викінеш...

— Та ні, я хочу просто пояснити, блядь, що це ніяка не історія, а, по-перше, при пасажирях треба тримати рот на замку, а по-друге, блядь, не матюкатися при жінках. А по-третє, блядь, те, що роблять артисти, це вам, щоб зрозуміти, треба сповнитися самопізнання, узріти велике в малому і вічне в минушому, і якщо ви вісім класів закінчили, це дуже добре, але, я сумніваюся, блядь, що це дає вам компетенції судити, чим, сука, займаються артисти, бо я сам, знаєте, трохи артист, і трохи знаю, про що говорю, і це, блядь, вам не баранку пів

життя крутити, це, блядь, спроба запалити якийсь, знаєте, вогник в чужій душі, а це, я вам скажу, немало, а для вас, блядь, що душа, що ковбаса по два двадцять — один хуй, судячи з усього, тому краще, поки не навчилися розуміти, що таке душа, не пиздіть направо і наліво, вчіться культурі і не розкривайте їбало, коли не просять. Крутите свою баранку — і крутіть. Пора вже, сука, ставати культурною країною, а не жлобською.

Водій раптом різко звернув на узбіччя і зупинив автомобіль, від чого на ожеледі його навіть трохи занесло. У салоні запала тиша.

— Ти бля, маладой, мені ше тут рот порозкривай, — сказав тремтячим від гніву голосом водій, дивлячись на Макса у дзеркальце.

— І порозкриваю, — відповів Макс, дивлячись також йому в очі, відображені у дзеркальці. — Який номер вашої служби таксі? Наталю, дайте мені, будь ласка, номер. Я хочу поговорити з вашим керівництвом з приводу вашої поведінки. Який у вас номер авто?

— Давайте, вивалівайте з машини, — сказав водій грізно. Всі мовчали.

— Нам тут залишилося проїхати п'ятсот метрів. Може, ми зробимо вигляд, що нічого не було і ви нас доведете? — озвалася тремтячим, натягнутим голосом Наталя.

— Нахер с машини все, я сказав, — гаркнув водій.